

Început de toamnă

MarianP

Început de toamnă

Am ochii sasticiți de-atâta vină
Și pietre cubice de hău pavează vântul,
Nu pot înainta și nici pași pământul,
Pe panglici lungi, nopți devorând lumină.

Îmi încolțesc în palpității, idiomatic,
Din desplețiții pescăruși de veșnicie
Regretele din necuvant și reverie,
Dar e tardiv în augustul deja tomonic.

Se sprijină de balustrada ruginie
Corvoadele din nepăsarea depărtării,
Cu cine să ciocnesc la malul mării
O cupă cu frunziș de nostalgie?

Am rătăcirile pictate-n palma vieții
Deși e doar un început de canonadă
Din pomi și crengi se scutură monadă
De frunze arămii, ce îmi zidesc pereții.

O nenăscută toamnă e-n chemări,
Dar puntea grea, cu lespezi de răpciune
Le plimbă-n sus și jos, nu vrea s-adune
Cuvintele nevindecate de visări.

Am adunat atâta vină-n fir de vânt,
Dar nici un Eol nu mai vămuiește veri
În toamna începutului cu gust de ieri...
Cu cine să mă-mbăt turnând cuvânt?

Aș vrea s-aduc, din sâmbure de toamnă
La temelia unor amintiri cu briantine,
Un apeduct cu ploi în seri caline
Într-un septembrie al nostru, dragă Doamnă.

Marian Puscasiu
Septembrie 2015